

20) Vzhůru po řece

Tak už je to tady. Čtyři školní brašny zaujaly své místo vedle psacích stolků a já smetla poslední hrst písku, vysypanou při ukládání člunů, nafukovacích míčů a tenisových raket. S trochou lítosti jsem držela lopatku s pískem, jako by z něj na mě ještě jednou mohla dýchnout vůně prosluněné pláže u Lipna. Zašelestil na dně koše coby poslední tečka za vydařeným létem.

Z kalendáře zamrkal začátek měsíce září a z našich dveří vylétli tři zbrusu noví prvňáčkové. Napjatě a trochu nervózně jsme očekávali příchod jejich první učitelky. Bude hodná, bude přísná, bude trpělivá, bude spravedlivá? Teprve čas zodpoví všechny otázky, které máme v sobě my, naše děti a určitě i mladá učitelka, která nás s úsměvem poprvé uvedla do třídy našich malých.

Trojčata mě teď odpoledne pravidelně kamenují záplavou dojmů a zážitků, pochopitelně všichni tři najednou, ještě než se stačím přezout a odložit nákupní tašky. Vyzařuje z nich nadšení, spokojenost a energie, kterou jim leckdy závidím. Snažím se vnést do našich společných hodin jakýs takýs řád, což je v prvních dnech po prázdninách přímo lískový oříšek odletující zpod kladívka na všechny strany.

Cesta ke vzdělání...

Vidím ji jako velikou řeku, kde člověk v malé loďce pádluje od ústí proti proudu až k pramenům. Zpočátku je hladina široká, klidná, ale člověk se svou loďkou ještě neumí pořádně zacházet. Pak se objevují různé proudy a peřeje v podobě množin a násobilky, občas nějaký šutr či mělčina neznalostí a pádlování je čím dál těžší a náročnější a kdo ví, kam se až jednou ti mojí malí proderou? Chvíli je mohu vést, radit, možná i malinko táhnout, ale nakonec to bude jejich cesta, ke které jim budu moci jen ze břehu fandit. Chtěla bych jim naočkovat touhu po poznání,

touhu překonávat peřeje, splavy i zátarasy, vůli, při které by neztráceli humor, lásku k lidem a schopnost vnímat hezké prožitky.

To se to básní! Ale jak na to? Jako vždycky – od maličkostí. Je neděle, táta odjel s dědečky na stavbu našeho rekreačního domku, počasí nic moc, plánovanou pohádku v televizi nahradil sportovní přímý přenos. Děti dojíždají ovocný dort, který dostaly od táty na oslavu první jedničky ve škole, a na mě ze všech koutů mrká práce, do níž se mi nechce.

„Víte co, mládeži? Pojedeme se podívat do botanické zahrady.“

„Hurá!!“

„A co tam?“

„Mají tam výstavu exotického ptactva. Uvidíte papoušky, kolibříky i ptáka loskutáka.“

Za hodinu už procházíme skleníky. Děti okouzleně pozorují obrovské kaktusy, jejich chlupaté bratříčky, nezvyklé květy, palmy i rybičky v nádrži s Viktorií královskou. Přece jen mají smysl pro krásu, říkám si potěšeně a po zádech mi stékají kapky potu. Lidé i papoušci se překřikují navzájem a Jirka se stále snaží nepozorovaně strčit do některé klece prst. V záplavě barev hodiny popoběhly, aniž jsme si toho všimli. Naposledy se ohlédneme po strozech, které neumím pojmenovat – cedulky jsou malé a nečitelné, pouze ta úvodní „vstup na trávník zakázán“ je zřetelná. Pomalu se ubíráme k metru a já spokojeně konstatuji: „To máme pro dnešek hezký zážitek, že?“

„No,“ znechuceně reaguje Martin, „bylo tam horko, nic si odtamtud neneseme, akorát bolavý nohy.“

„Ale byla to přece taková krásná podívaná...“

„Hm. Akorát kytky a ptáci. A já mám odřený paty.“

Realita.

„Tak co, Hanko,“ zkouším ještě při večeři paměť své dcery, „jakou barvu měl pták loskuták?“

„Já teď nemůžu mluvit, já teď jím,“ zní geniální odpověď, která vyplavuje zbytek mého sebeuspokojení nad tím, jak jsem dnešním odpolednem přispěla ke vzdělání svých potomků.